

LBRIS

We know
books

ANNABEL MONAGHAN

**CÂND VIAȚA
BATE FILMUL**

Traducere din limba engleză și note
LAURA RUNCANU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Azi Hollywoodul vine la mine.

N-o să rămân fără casă.

Gândurile astea două apar la suprafață în același moment în care soarele începe să-mi învioreze camera. Am fost plătită pentru scenariul meu, iar banii pe care îi voi primi în plus, pentru că îi las să filmeze aici, vor ateriza în contul meu la amiază. La revedere, impozite neplătite! La revedere, datoriile pe cardurile de credit! Și când mă gândesc că toate astea au fost posibile fiindcă Ben și-a luat picioarele la spinare! Nu știu dacă e posibil ca ziua asta să devină mai bună de atât. Sar din pat, îmi iau puloverul cel mai gros și mă duc jos. Îmi torn cafeaua și ies pe verandă ca să văd soarele răsărind.

Mă gândesc mereu că oricine cumpără casa asta de la mine o s-o pună la pământ. Are mai bine de o sută de ani; totul e praf. La un moment dat, în ianuarie, vântul suflă direct în bucătărie și suntem nevoiți să prindem cu bandă adezivă o pătură în cadrul ușii. Podelele se înclină; nu avem

decât două băi și amândouă sunt la etaj. Fiecare dormitor are câte un dulap în care încap șase ținute, de preferat pentru oameni foarte scunzi. Ben avea o listă întregă de nemulțumiri în legătură cu casa, pe care îi făcea plăcere să o parcurgă în fiecare zi, iar eu nu reușeam să scap de senzația că se plângea de fapt de mine.

Casa asta e un dezastru, absolut. Dar m-am îndrăgostit de ea când m-am uitat prima dată în jos pe drumul lung și șerpuit. Magnoliile care îl mărginesc pe fiecare parte se întâlnesc deasupra, astfel încât acum, în aprilie, treci cu mașina printr-un tunel de flori roz. Când ajungi la drumul principal, ai senzația că ai fost transportat dintr-o lume în alta, ca o mireasă care iese din biserică. E un răsfăț să te duci după lapte, dar și să vii înapoi.

Casa a fost construită de un medic britanic pe care îl chema George Faircloth, care locuia în Manhattan, și care venea în nordul statului, la Laurel Ridge, în fiecare vară, ceea ce explică lipsa totală de izolație pentru iarnă. A fost construită pentru a te bucura de ea la douăzeci și cinci de grade, și mai ales de afară. Mi-l imaginez amenajând această proprietate ca un compozitor, aranjând magnoliile și sub ele, forșiția, pentru a anunța venirea primăverii. După o iarnă lungă și gri, florile astea roz și galbene strigă: „Se întâmplă ceva!“ Până în mai înverzesc, la fel ca restul curții, intrând în repaus înainte ca bujorii și hortensiile să se reverse.

Am știut că aș face orice ca să trăiesc aici în clipa în care am văzut în fundal casa de ceai. E o construcție alcătuită dintr-o singură încăpere, pe care doctorul a comandat-o

pentru a onora ritualul unui ceai formal. Dacă clădirea principală e din scânduri șubrede și albe, cu obloane negre, care se cojesc, casa de ceai e făcută din piatră gri și are acoperiș de ardezie. Are un mic șemineu care funcționează și pereți placați cu lemn de stejar. Arată de parcă doctorul Faircloth s-ar fi întins peste Atlantic și-ar fi cules-o direct din Anglia, de la țară. Îmi amintesc distinct că l-am auzit pe Ben zicându-i „șopron“ atunci când am intrat înăuntru, și nu l-am băgat în seamă, exact așa cum faci când îți dai silința să rămâi căsătorit.

În prima dimineață în care ne-am trezit aici, m-am ridicat din pat la prima geană de lumină, pentru că încă nu aveam draperii. Mi-am dus cafeaua pe verandă și răsăritul acela a fost surpriza vieții mele. Nu mai văzusem niciodată cum arată casa la ora șase dimineața. Nici măcar n-aveam idee că era orientată spre est. A fost ca un dar care a venit odată cu achiziția casei, ca o recompensă pentru că iubeam locul ăsta prăpădit.

Stau și acum pe verandă, sorbind spectacolul, înainte ca echipa de filmări să-și facă apariția. Panglici roz, apoi oranj, se strecoară în spatele stejarului cu brațele întinse larg, de la capătul peluzei mele. Soarele răsare în spatele lui în fiecare zi altfel. Uneori, e o bucată mare de șerbet, care rulează ca un generic de film și umple cerul. Alteori, lumina se cerne cenușie printre frunze. Stejarul n-o să aibă frunze încă vreo câteva săptămâni, are doar mâțișori mititei, galbeni și albi, care se polenizează unii pe alții și care promit o pajiște plină de ghindă. Peluza mea arată cel mai bine în aprilie, cu precădere de dimineață, când e plină de rouă și

reflectă lumina. Habar n-am care e explicația științifică, dar cunosc ritmul acestei proprietăți așa cum îmi știu trupul. Soarele va răsări aici în fiecare zi.

Până să-i trezesc pe copii, să le dau de mâncare și să-i trimit la școală, mi-am schimbat hainele de șase ori. Stau în picioare în fața oglinzii în aceiași blugi și același tricou în care m-am îmbrăcat prima dată și îmi dau seama că problema mea e părul. Nu e chiar atât de zburlit pe cât o să fie în august, cu toate astea e destul de țepos. La Hollywood, oamenii au părul împlânzit, și chiar dacă arată sălbatic e pentru că a fost ciufulit în mod profesional. Îmi înmoi părul în chiuveta de la baie, după care mă apuc să mi-l usuc șuviță cu șuviță, lucru pe care nu cred că l-am mai făcut din ziua nunții, în baia copilăriei mele, cu toate domnișoarele de onoare îngrămădite în spatele meu.

Când termin de întins părul e încă ora nouă dimineța. Echipa ar trebui să fie aici la zece, și știu că, dacă o să mai petrec o secundă în fața oglinzii, o să reușesc să intru în panică din pricina prea multor gânduri. Hotărâsc că arăt absolut normal pentru o femeie de treizeci și nouă de ani, mamă a doi copii. La urma urmei, nu dau probe pentru film; doar eu l-am scris. Mă hotărâsc să mă duc în oraș și să mă ocup de niște treburi care mai puteau aștepta. Poate că o să ajung acasă după sosirea lor, ca să-mi fac apariția cu o atitudine de „Ah, hei, am uitat cât e ceasul”. O să dau peste versiunea hollywoodiană a dramatizării vieții mele, aflată în plină desfășurare, de parc-ar fi vreun soi de petrecere-surpriză macabră.

Pierd cât pot de mult timp lăsând o pereche de ghete la reparat și căutând prin raftul de reduceri de la librărie. Mă opresc la feronerie să povestesc cu domnul Mapleton despre operația lui la șold și să iau teancul de cuvinte încrucișate pe care mi le pune deoparte din ziarul lui în fiecare săptămână. Până la ora zece nu mai găsesc nimic de făcut, așa încât știu că e timpul să mă duc acasă și să văd cum arată exact o echipă care filmează și cum va avea de suferit gazonul meu.

Am apreciat greșit, iar ei întârzie, așa încât sunt din nou pe veranda din fața casei observându-le sosirea. Îmi încleștez palmele pe balustradă în vreme ce camioanele năvălesc pe drumul meu de pământ, doborând inflorescențele cele mai joase ale magnoliilor și întunecând cerul de păsări speriate. Pentru o secundă, toată curtea arată ca într-un film de Hitchcock.

N-aș fi crezut că asta se poate întâmpla. Sunt la fel de surprinsă ca oricine altcineva că se face un film adevărat după *Casa de ceai*. Ultimul scenariu pe care l-am scris se numea *Sărutări de Crăciun*, un film de televiziune de optzeci de minute, cu pauze bine alese pe parcursul acțiunii, ca să facă loc pentru patruzeci de minute de reclame. Scenariul de dinainte s-a numit *Inimi de acasă*, care spune în linii mari aceeași poveste, însă are loc toamna. Superputerea mea e să așez metodic un bărbat și o femeie în același orașel ferchezuit, locuit de oameni neobișnuit de fericiți, cu probleme enervant de mici. La început se contreză, după care se îndrăgostesc. Totul e numai zâmbete

până când unul dintre ei pleacă, dar se întoarce imediat după reclame. De fiecare dată.

Casa de ceai se îndepărtează de formulă și este, categoric, cel mai bun lucru pe care l-am scris până acum. Prima chestie pe care mi-a zis-o Jackie, agenta mea, când a terminat de citit a fost: „Ești bine?” Am râs pentru că, desigur, părea că devenisem retrasă. Povestea merge în profunzime, cu doze substanțiale de suferință și introspecție, și e clar că tipul nu se întoarce la final. În lunile de după plecarea lui Ben am vândut două scenarii ușurele și amuzante canalului de filme Romance, dar pe urmă chestia asta mai întunecată s-a revărsat cumva din mine. Am încercat să păstrez detaliile vieții mele pentru mine după ce Ben a plecat, dar bănuiesc că anumite povești vor să fie spuse, pur și simplu.

– Adică, e foarte fain, a început ea. Dar parcă e pentru un film mare, nu pentru Romance. Dacă ești de acord, o să-l ofer marilor studiouri.

– Îți pierzi vremea degeaba, i-am zis, smulgând niște mei mărunți în curtea din față. Nimeni nu vrea să se uite la două ore de angoasă și abandon. Îți jur că am încercat să-l ridic puțin spre final, dar, oricât de tare m-am sforțat, n-am avut stomac să-l văd pe tip intrând din nou pe ușă.

– Nora. N-a trecut nici măcar un an.

– Știu. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă întorc la ce știu să fac cel mai bine. Fă ce vrei cu scenariul; cred că am avut doar nevoie să mă descarc. Cum se simte mama ta?

– E bine. Dă-mi două săptămâni pentru chestia asta. Scenariul ăsta e altceva.

Când primul camion se oprește în fața casei, cu nouă dintre cele optsprezece roți ale sale pe iarba mea, îmi dau într-adevăr seama că jocul s-a schimbat. Mă țin de balustrada verandei în vreme ce din încă două camioane încep să apară camere de filmat, lumini, mobilă, oameni.

O femeie cu părul roz, cu un clipboard și un zâmbet pe față, se apropie de mine.

– Hei, trebuie să fii Nora. Să nu te îngrozești. Că pe mine chiar m-ar apuca groaza. Sunt Weezie, asistenta lui Leo.

– Bună. Nu mă îngrozesc. Pot să plantez din nou iarba, zic și mă întind să-i scutur mâna liberă.

O altă femeie, mai apropiată de vârsta mea, vine spre noi într-o salopetă neagră.

– Sunt Meredith Cohen, producătorul executiv.

– Nora Hamilton, proprietara casei, reușesc eu să spun, încă ținându-mă de balustradă. Și scriitoare, adaug, pentru că sunt fâstăcită.

– Ascultă, zice Meredith. Suntem greu de suportat. La naiba, Leo singur e dificil zilele astea. O să facem o grămadă de zgomot și mult deranj, și după aceea o să facem curat și o să scapi de noi în două zile. Cel mult, trei.

– E bine. Mă așteptam. N-am văzut niciodată cum se face un film, e destul de interesant, zic și văd o camionetă roșie care parchează cu totul pe iarbă, trăgând după ea o rulotă Airstream. Ce-i asta?

Weezie se întoarce și râde.

– O, ia uite-l. Desigur, ăsta e Leo. Noi stăm cu toții la Breezeport Hilton; el nu servește Hilton, zice și-și dă ochii peste cap, apoi zâmbește din nou ca și când faptul că tipul

ăsta care îmi strică gazonul ar fi ușor enervant dar în același timp adorabil.

– Leo Vance o să doarmă în chestia aia? În curtea mea?

– N-avem ce face. E excentric. Dar are o baie acolo, iar pentru restul lumii vin toalete mobile. Așa că nu-ți face griji pentru casa ta.

Ușa rulotei Airstream se deschide și de-acolo iese desculț super starul de patruzeci de ani. Blugii îi atârnă prea jos și tricoul gri e găurit în două locuri. Părul are nevoie de o tunsoare și e prea arătos ca să-l joace pe Ben. Însă Naomi Sanchez joacă în rolul meu. Mijește ochii la cer în timp ce se orientează, de parcă ar ieși la lumină după douăzeci și patru de ore. E unsprezece dimineața și suntem la doar nouăzeci de minute de New York.

Leo Vance e cel mai bine plătit actor de la Hollywood. Știu pentru că l-am căutat pe Google în ultimele trei zile. Are locuințe în Manhattan, Bel Air și Cap d'Antibes. Deține o parte dintr-o franciză NBA. Fără copii, fără să fi fost vreodată căsătorit. E Balanță. E originar din New Jersey și are un frate.

Am văzut toate filmele lui Leo, ceea ce nu e neapărat o mare cinste. Am văzut multe filme. E un actor bun și e faimos mai ales pentru căutătura lui fierbinte. Trebuie să recunosc, e ușor exagerată. În primul său film, *Noști cu sicomori*, i-a adresat actriței din rolul principal, Aileen Bennett, o serie de priviri pasionale care i-au adus numele de cel mai sexy bărbat în viață în anul respectiv. Bănuiesc că a devenit mișcarea lui de referință, căci a exersat-o film după film, chiar și atunci când nu era necesar. Cum ar fi

în *Bătălia pentru frontul de acasă*, când îi spune soției lui proaspăt însărcinate că trebuie să plece la război și o privește pasional. Sau în *Acțiune de clasă*, când i se dă un discurs de început de an la academia militară și împrăștie săgeți înflăcărate peste părinții și bunicii tuturor. Și nu mă faceți să vorbesc despre *Trandafirul african*. Un centru de refugiați unde se produce o izbucnire violentă de malarie nu e un loc în care să arunci priviri fierbinți. Leo Vance pare predispus să emane o putere de atracție absolut nelalocul ei.

Când aruncătorul de flăcări e oprit, Leo dispune de o gamă impresionantă de zâmbete unice pentru fiecare film. Acestea variază de la timide la maniacale, iar eu am admirat întotdeauna felul în care reușește să le păstreze neschimbate pe durata unei întregi pelicule. Sunt curioasă să văd ce zâmbet va inventa pentru *Casa de ceai*. Ce fel de zâmbet își va imagina că are Ben? Nu-mi pot aduce aminte nici măcar când l-am văzut zâmbind pe Ben ultima oară.

Leo Vance se îndreaptă spre veranda mea și îmi adun curajul pentru a face cunoștință. Perfecțiune pe ecran, dezordonat în realitate. Urmează să fie transformat într-un bărbat cu multe probleme, care sfârșește îndepărtându-se de femeia alături de care și-a construit o viață. Bazează-te pe Ben să fie suficient de exasperant încât să mă facă să scriu în sfârșit ceva care să merite. Zâmbesc la ironia ideii că Ben a fost în cele din urmă de ajutor.

Leo trece pe lângă mine de parcă n-aș fi prezentă, după care se oprește și face un pas înapoi.

– Îți lipsește o gropiță, zice el.

– Cealaltă e pe dinăuntru, răspund eu.

Întâlnirea cu regizorul Martin Cox e la fel de intimidantă pe cât am anticipat. Weezie s-a dus înăuntru după Leo, așa că ne găsește pe terasă pe mine și pe Meredith.

– Trebuie să fii Nora.

Nu e înalt, dar e mare, și nu mă pot hotărî dacă e mare fizic sau dacă prezența lui ocupă o grămadă de spațiu.

Dau mâna cu el și încerc să nu zic nimic. Dacă încep să vorbesc o să-i spun cum mi s-a părut scena finală din *Alabastru* și de ce cred că i s-a luat pe nedrept un Oscar. O să-i spun că până și lumina a fost sublimă în *Femeia dedesubt*. Tac mai ales pentru a evita să folosesc cuvântul „sublim“.

– Deci putem s-o vedem? întreabă el.

Îi duc pe Meredith și Martin în spatele casei, acolo unde se află casa de ceai, la intrarea în pădure. Nu e nici o potecă, doar pajiștea, ceea ce înseamnă că dacă vizitezi casa de ceai ai aproape întotdeauna pantofii uzi. Am lăsat deschisă ușa mare, de stejar, așa cum mi-e obiceiul, pentru că în felul acesta poți vedea direct prin ferestrele cu ramă de oțel aflate pe peretele din spate chiar până în marginea pădurii. Îmi dă sentimentul unui număr nesfârșit de posibilități.

Pentru mine, casa de ceai e un spațiu sacru. Spațiul în care am reușit să rămân eu însămi scriind. Și, spre deosebire de casa mare, e protejată de intemperii. Mi-i imaginez pe membrii familiei Faircloth apropiindu-se de casa de ceai la fel ca și mine, anticipând un foc în șemineu și o masă încărcată cu ceai și bunătăți. Îmi imaginez îndrăgostiții întâlnindu-se aici, conversând în șoaptă și sărutându-se pentru

prima oară. Ben și-a dorit întotdeauna să o folosească pe post de depozit.

Și s-ar fi putut ajunge la asta, din câte îmi dau seama. A fost doar credința mea că ultimul lucru de care lumea are nevoie e mai mult spațiu de depozitare împotriva credinței lui Ben că avea nevoie de o a treia motocicletă. Printre multele consolări din jurul plecării lui e și faptul că și-a luat majoritatea lucrurilor și că n-a vrut copii.

Casa de ceai joacă un rol important în disoluția căsniciei noastre, lucru care i-a câștigat statutul de titlu. Pe Ben îl enerva că-mi petreceam timpul acolo; îi displăcea munca pe care o făceam. Era iritat de faptul că în ultimii zece ani eu am fost cea care a plătit cheltuielile noastre. Ceea ce înseamnă că eram doi iritați de lucrul acesta, de fapt. Cu cât deveneam mai capabilă să am grijă de familia noastră, cu atât mă disprețuia mai mult. Cu cât mă disprețuia mai mult, cu atât mă străduiam să îndrept lucrurile. Faptul că eu scriam în casa de ceai reprezenta o oglindă în care el nu voia să se privească. Cel puțin așa merg lucrurile în film. În viața reală, nu știi, poate că a plecat pentru că voia doar mai mult spațiu de depozitare. Ben voia mai mult din aproape orice.

Acum, pe măsură ce ne apropiem, îl aud pe Martin ținându-și răsufarea.

– E de pe altă lume, zice el. Fotografia nu se ridică la nivelul realității.

Zâmbesc și continui să merg.

– E cu certitudine din alte vremuri. Țsta e locul în care scriu.

E cald pentru luna aprilie și acoperișul de ardezie strălucește în soare după ploaia de azi-noapte. Două tufe uriașe de hortensie stau de o parte și de alta a ușii. Încep să le apară primele frunze acum, niște lucrșoare pline de speranță, de culoarea frunzelor de țelină, dar în curând vor fi pline de inflorescențe azurii, de mărimea capului meu.

– Dacă ați fi putut aștepta până în iulie, le-ați fi văzut înflorite, zic eu fără să mă adresez cuiva, pentru că Martin a intrat deja înăuntru.

– E absolut perfect, spune el, plimbându-și palmele peste pereții îmbrăcați în lambriuri, apoi scoate din buzunar un walkie-talkie: Sunt la casa de ceai. Aduceți lenjeria pentru patul de zi. Și un mop. Asigurați-vă că Leo și Naomi sunt la machiaj.

Meredith îmi face ușor cu ochiul, presupun că vrea să mă facă să mă simt mai bine după comentariul cu mopul. Ridic din umeri, ce-mi pasă mie?

– Bun, o să vă las să vă faceți treaba. Spuneți-mi dacă aveți nevoie de ceva.

Mă duc înapoi în casă și mă simt ușurată că nu e nimeni acolo. În fața fiecărei ferestre se desfășoară câte o activitate – un camion care livrează mâncare, o femeie care aleargă după Leo Vance cu un spray. Din rulota cea mai mare își face apariția Naomi Sanchez, cumva toată numai picioare, într-o rochie de casă ponosită. Presupun că e îmbrăcată cum și-a imaginat Martin că sunt eu. Pe Naomi Sanchez am văzut-o prima oară în *Răzbunarea escrocului*, când avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Era acolo o scenă în care ea

descoperea că fusese înșelată, filmată atât de aproape încât fața ei întregă umplea ecranul. Unde-i sunt porii? m-am întrebat. La treizeci și doi de ani, e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Îi trimit mesaj lui Kate:

„Leo Vance a intrat la mine în casă. Naomi Sanchez e superbă“.

„Mor!“ , răspunde Kate.

Mi-e greu să-mi dau seama ce-ar trebui să fac. Adică mă aflu în casa mea, care nu e un spațiu de lucru și scris. În interiorul casei mele e un spațiu în care funcționez ca mamă. Bucătăria e încă vraieste după micul-dejun și îmi dau seama că Leo Vance mi-a văzut stropii de la clătite și a mirosit grăsimia baconului meu. Sunt ușor agitată că a trecut pe-aici în timp ce mă apuc să fac curat. Va trebui să existe un soi de granițe. Nu vreau să vin mâine în bucătărie și să-l găsesc aruncându-i priviri fierbinți mașinii de spălat vase.

O sun pe sora mea și-mi răspunde dacă, Leonora.

– A ieșit cu prietenele, zice ea.

Penny și soțul ei, Rick, locuiesc în Manhattan și în East Hampton, și sunt frecvent prezentați în revista *Town & Country* purtând îmbrăcămintea potrivită, în compania unor oameni potriviți. Asta e prima oară în viața mea când fac ceva mai interesant decât Penny, așa încât las un mesaj.

– Spune-i, te rog, că am sunat și că Naomi Sanchez și Leo Vance sunt la mine în curte.

Leonora chirăie și eu mă simt satisfăcută.

Odată ce bucătăria e curată, încerc să mă gândesc ce-aș face în mod normal. E miercuri și miercurea mâncăm drob.

Desigur! Scot o jumătate de kilogram de carne de curcan tocată din congelator și o pun pe blat. Chestia asta nu-mi ia pe-atât de mult pe cât aş fi sperat.

Mă uit prin colțul ferestrei în verandă. Filmează scena în care eu îi spun lui Ben că ne-ar putea fi de ajutor dacă ar avea un venit constant. A fost ziua în care m-a pus în aceeași categorie cu toți ceilalți oameni care n-aveau viziunea să creadă în visele lui. Eram un automat, un robot, o sclavă a convențiilor. Sunt aproape sigură că pentru mine a fost ultima picătură. Îmi imaginez cum ies cuvintele mele din gura perfectă a lui Naomi și încep să mă gândesc că poate actorii n-au fost distribuiți bine în rol. Cum o să reușească Leo Vance să manifeste atâta desconsiderație când se uită la o femeie ca aceasta? Pare că doi oameni atât de frumoși ca ei ar fi putut face lucrurile să funcționeze. Nici un bărbat n-o să-i întoarcă spatele lui Naomi Sanchez.

Mă uit la filmări vreme de un ceas când îmi dau seama că e timpul să mă duc să-i iau pe copii. Deschid garajul și găsesc trei tipi care fumează pe aleea mea. Scapă țigările și le sting cu pantofii, se dau deoparte și-mi fac semne să ies, de parcă aş fi în vreun soi de parcare cu valetii. N-am de ales și trebuie să ies pe iarba mea, ca să înconjur camioanele și să ajung pe porțiunea de pământ care mă duce către drumul principal.

Mă simt bine că pot să las deoparte haosul și ies în Laurel Ridge, unde nu se schimbă niciodată nimic. Ben a cumpărat casa în acest oraș pentru că realmente nu a avut de ales. Voia să aibă o viață măreață, la oraș – viața

lui Penny, ca să fiu mai exactă. Dar când aceea s-a dovedit prea scumpă, a vrut o casă mare, într-o suburbie din care se putea face naveta. Și asta s-a dovedit imposibil. Pe măsură ce sarcina cu Arthur avansa, și a devenit clar că nu aveam cum să încăpem în apartamentul nostru cu un singur dormitor, am intrat într-o cursă contra cronometru. Aveam douăzeci de mii de dolari de pus jos pentru o casă de trei sute de mii și o casă de trei sute de mii se afla mult mai departe de metropolă decât își imaginase Ben.

Le-a spus prietenilor că am cumpărat o casă demolabilă, la naiba-n praznic, pe post de investiție. E un oraș aflat pe val, le-a spus el, fapt care mi s-a părut întotdeauna amuzant pentru că motto-ul acestui loc ar trebui să fie: „Nu suntem nici pe val, și nici pe-aproape“. E un oraș care se chinuie să înregistreze orice fel de progres, fantazând în secret că ar reprezenta modelul după care s-a făcut strada principală în Disneyland. Există un consiliu de revizuire a arhitecturii și o comisie de planificare, al căror unic scop e să-i oprească pe oamenii ca Ben să facă din Laurel Ridge un loc mai puțin demodat.

În Laurel Ridge avem șase sau șapte magazine, care există încă de la începutul timpurilor. Proprietarii acestora se bucură de o loialitate de-a dreptul religioasă din partea clienților regulați. Laurel Ridge e un loc în care vei putea să cumperi întotdeauna un ciocan de la un tip pe care-l cunoști și un bol de înghețată de casă pe care ți-l servește un adolescent. O mână de alte afaceri apar și dispar când din Manhattan vin persoane care ne vând vitamine